

lovgive om et kirkeligt Samsunds reent indre Anliggender, at man skal høre til dette Samsund? Men det er jo ikke fastsat ved nogen Bestemmelse, at Medlemmerne af Rigsdagen skulle høre til det kristelige Samsund. Det forekommer mig, og jeg har allerede hertret dette ved en anden Leilighed, at hvis det skulde være Meningen, maatte man tilligemed Valgbrevet producere Daabsattest, for paa den Maade at bevise denne Bemyndigelse til at deeltage i Afgjørelsen af reent indre kirkelige Spørgsmaal. Jeg troer derfor, at den Vej, jeg har fulgt, er den reite, og jeg kan ikke gaae ind paa at give eller paatage mig Ansvar for at give en Lov om dette Forholbs Ordning. Det Løfte, der er givet af Administrationen, er, troer jeg, efter Omstændighederne indfriet ved den kongelige Anordning, og selv om det nu indbragte Forslag til Lov skulde vinde Rigsdagens Samtykke, vil jeg ikke turde paatage mig Ansvar for at indstille en saadan Lov til allerhøieste Sanktion.

Frolund: Det vil jo let sees af det Endringsforslag, som jeg har tilladt mig at stille, at jeg ikke har bragt nogen ny Tanke, noget nyt Forslag eller overhovedet noget Nyt ind, der ikke allerede foreligger her fra den ærede Kultusminister. Jeg er aldeles ikke uenig med ham i de Bestemmelser, som han agter at træffe her; i deres Tanke er jeg aldeles enig med ham, saa enig, at jeg her vil fremsætte min Tak, fordi han har arbejdet saa trofast i den Retning. Deri alene adskiller den ærede Kultusminister og jeg os fra hinanden, at han har meent at ville ordne et Stykke af Kirkeforfatningen ad administrativt Veie, medens jeg har troet, at det Hele burde ordnes ad Lovgivningsveien. Den ærede Minister siger rigtigt nok, at det Første er konsekvent; men jeg sees kun Inkonsekvents deri. Jeg er imod, at Sagen ordnes ad administrativt Veie, for det Første fordi hidtil netop saadanne Sager ere blevne betragtede som Noget, der naturlig henhørte under Lovgivningen. Der har ogsaa været gjort Forslag derom baade i Landsthinget og i Folkethinget, og de ere blevne behandlede der, uden at Ministeren har gjort Indvendinger derimod; man kan altsaa ikke sige, at det er

en ny Tanke, her opstaaer; thi det er en Tanke, der er bearbejdet og kommen frem til de forskjellige Tider i de forskjellige Rigsdage. Det var den ene Grund. Den anden er, at det er erklæret i det Circulaire, der er gaaet ud til Biskopperne — idetmindste er det indtalt i flere af Svarskrivelserne — at det kunde være tvivlsomt, om en saadan Rundtgjørelse eller Anordning kunde i det Hele være bindende for Vedkommende, og om man ikke kunde paakalde Domstolene derimod. Der- ved synes jeg, at denne Sag efter disse af Biskopperne afgivne Erklæringer, som i det Hele ere imod det Paatænkte, vil blive stillet meget usikkert hen. Der er endelig en tredje Grund, den nemlig, at Sagen bliver noget usikker derved, at Ministeriet, naar det kan give en Anordning, da ogsaa kan tage den tilbage. Derfor som jeg vidste, at den nuværende Kultusminister kunde vedblive at beklæde sin Post, vilde jeg ikke være nogen Betænkelighed ved Sagen; men det er jo bekjendt, at Posten gaaer saa let over i forskjellige andre Hænder, og derved fremkommer en Usikkerhed, som vi ville blive frie for, naar vi vedtage et Lovforslag derom. Jeg skal her tilføie, at der i det Forslag, jeg har indbragt, ikke har været nogen som helst Tanke om at ville erklære, at Ministeriet har begaaet et Overgreb — paa ingen Maade. Ministeren har selv været i Tvivl, og det maa være for ganske nyhlig, at han er kommen til Overbeviisning om, at det var rigtigst at ordne Sagen administrativt; thi for ikke længe siden var han i Tvivl om, hvad der var det Rigtigste, enten at ordne den ad administrativt Veie eller ad Lovgivningsveien. Dette kan man see af det Circulaire, der af Ministeriet har været omsendt til de forskjellige Biskopper; deri erklærer Ministeren, at det er tvivlsomt, hvilken Afgjørelsesmaade der er den rigtigste, og forlanger derom at høre Biskoppernes Mening. Jeg kan derfor heller ikke troe, at den administrative Afgjørelse kan af Kultusministeren tillægges saa stor Vægt, og dersom Thinget gaaer ind paa at træffe den Afgjørelse at vedtage det i Lovsform, saa troer jeg, at Ministeren ved senere Overveielse ikke vil kunne have Noget imod at gaae ind derpaa. Der er af et æret Medlem henviist til Biskoppernes Betænkninger. Jeg vil benytte denne Leilighed til at udtale det Dnske